

[Finansministeren.]

afgiftspligtig vare være forsynet med et prismærke, der angiver varens højeste salgspris, hvori er indbefattet såvel parfumeafgift som moms. Det vil derfor være nødvendigt at tillade handlende at forhøje priserne på afgiftspligtige varer, som findes på lager, med et beløb svarende til forhøjelsen af moms. Varer, som afgiftsberigtiges efter forhøjelsens ikrafttræden, vil blive forsynet med et afvigende prismærke, som angiver den rigtige pris indbefattet den forhøjede merværdiafgift.

Også pakninger med cigaretter og røgtobak forsynes med et mærke, der angiver varens detailpris inklusive tobaksafgift og merværdiafgift. En bestemmelse svarende til den allerede omtalte er derfor nødvendig for detailhandelens lagre af disse tobaksvarer. Men navnlig er det nødvendigt at få nye afgiftsskalaer, der giver plads for momsforhøjelsen, og at indrette dem sådan, at der opnås runde detailpriser.

Lignende lovbestemmelser blev i øvrigt gennemført i forbindelse med forhøjelsen af merværdiafgiften pr. 1. april 1968.

Jeg skal hermed anbefale lovforslagene til tingets velvillige og hurtige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om udskrivningsprocenten for kalenderåret 1971.

(Lovforslaget (nr. 170) findes i tillæg A. sp. 3891, fremsættelsen i tidenden sp. 5368).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om sømandsskat.

(Lovforslaget (nr. 172) findes i tillæg A. sp. 3915, fremsættelsen i tidenden sp. 5474).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Grünbaum: Jeg synes, det er en helt urimelig situation, finansministeren og regeringen har bragt folketinget i ved fremsættelse af dette lovforslag om udskrivningsprocenten. Egentlig burde folketinget efter min

opfattelse simpelt hen afvise at behandle dette forslag. Det er ikke for stærkt sagt, at forslagens fremsættelse er en hån mod folketinget og også mod selve folkestyret. Hvorfor er det det? Det er en hån mod folketinget, fordi det praktisk taget er renset for alle de oplysninger, som er nødvendige, for at folketinget kan gennemføre en rimelig førstebehandling af selve forslaget, der går ud på at fastsætte udskrivningsprocenten for 1971. Jeg synes også, det er en hån mod selve folkestyret, fordi det afslører en arrogance hos finansministeren og hos regeringen, der strider ganske mod vore almindelige demokratiske principper.

Det er en kendt sag, at er der noget, denne regering frygter, så er det offentlighed; den afgør helst det hele bag de lukkede døre. Pressen har de største vanskeligheder med at få adgang til en blot nogenlunde information om, hvad der foregår, men at det skulle komme dertil, at også folketinget forholdes rimelig oplysning i forbindelse med et lovforslags fremsættelse, det tror jeg nu ikke nogen kunne have regnet med. Men sådan er det.

Vi skal her i dag i dette høje ting behandle et så vigtigt spørgsmål som udskrivningen af indkomstskatten til staten for 1971. Det drejer sig om den største enkeltpost på statsbudgettets indtægtsside, om et beløb på henimod 18 milliarder kr. Debatten skulle vel i første række dreje sig om en vurdering af denne udskrivningsprocent på 91, der er foreslået for indkomståret 1971. Det må vel være hovedformålet med debatten i dag. Hvad skulle vi ellers debattere her i dag? Lovforslaget handler jo udelukkende om denne udskrivningsprocent, det er ganske kort, det fylder kun fem linjer, hvor man foreslår, at udskrivningsprocenten skal sættes til 91.

Men hvordan i alverden er det muligt for folketinget at foretage en rimelig førstebehandling af dette, når der hverken i bemærkningerne til lovforslaget eller i finansministerens fremsættelse er nogen som helst oplysning om selve grundlaget for, at man er kommet frem til de 91 i udskrivningsprocent? Hvorfor netop 91 pct.? Er det et skud i tågen, eller er det noget, man har raflet om i regeringens økonomiudvalg? Så ringe er regeringen og regeringspartierne da vel heller ikke. Der må formentlig, inden regerin-